

1

La Jana es va aturar davant la porta de l'estudi del seu pare. Per un moment li va semblar sentir un soroll, unes passes... Va recolzar la cara i les mans a la porta, i el glaç li va entrar al cos. Glaç esquerdat en mil bocins dins l'aigua bullent.

Va córrer a la seva habitació. Ja feia nou mesos que aquella porta era tancada. Ningú gosava obrir-la.

La Jana va agafar el diari que li havia regalat el seu pare pel seu aniversari:

Dibuixa, escriu... Pots inventar el món que vulguis, li havia dit ell.

El va obrir per la primera pàgina en blanc i va començar a escriure:

30 d'octubre

Hi ha dies que no sé si menjar-me una capsa de bombons o tirar-me per la finestra.

Com que no vull menjar-me una capsa de bombons perquè després em sentiria terriblement malament, miro per la finestra.

Visc en un primer pis. Si saltés, només aconseguiria torçar-me el turmell o trencar-me una cama, cosa que s'allunya molt del meu propòsit actual.

Deixar d'existir, desaparèixer.

He sentit dir que just abans de morir et passa un resum de la teva vida pel cap com si fos un film. Això em desperta la curiositat.

De moment, he decidit començar aquest diari.

Deixaré un testimoni dels meus últims dies al planeta terra.

Ja fa nou mesos que el pare és fora.

Mort.

(La tinta va vessar un regueró negre que s'esfilagarsava.)

La Jana tenia un propòsit.

Desitjava marxar lluny de tot, però una única cosa l'aturava. No volia que la mare i el seu germà es quedessin sols. Si hi hagués algú...

Un *nòvio* per a la mare. Algú que la faci parar quieta una mica, que l'abraci, que l'escolti... Bé..., totes aquestes coses que fan o diuen que fan els *nòvios*, però sobretot, i aquesta és la part més difícil, algú que també faci de pare al Guim.

La Jana va tancar el diari i el va posar sota el coixí. Es va mirar la bombeta fosa de la tauleta de nit. Fosa, encara.

Fosa per sempre.

Potser.

A vegades, quan tancava els ulls encara sentia com el seu pare entrava a fer-li un petó. Ella es feia l'adormida. Li agradava.

L'endemà li deia:

Ahir no vas venir a fer-me un petó.

I tant que vaig venir. Dormies com un soc.

Dormia? I com dormia?

Aleshores el seu pare li'n donava tota mena de detalls: com tenia col·locats els peus, el cap, els cabells i, després, encara s'aventurava a endevinar-li els somnis.

Recordar això ara li feia mal. No volia plorar, ni estar trista, però la ràbia era molt pitjor. O no. Odiava el seu pare per haver-se mort. Odiava la seva mare per tot el que feia, per tot el que deia. De fet, s'odiava també a ella mateixa. La seva feblesa i la seva por. El seu cos.

L'endemà va acompanyar el Guim a una festa. Primer van anar a comprar el regal. La mare se n'havia oblidat i no es podia llevar. Tenia un terrible mal de cap. Una altra vegada. La Jana sabia que havia tornat a caure en el desànim. El dia abans havia sortit a comprar roba i al vespre reia. Per un moment, la Jana va creure que havia remuntat. Però res. Era l'eufòria abans de la caiguda. Un dia tot és blanc i l'endemà tot és negre. *On eren els colors?*, es preguntava la Jana.

Jo també trobo a faltar el pare, li va dir el Guim.

La Jana li va estrènyer fort la mà.

Potser no ho hauria de fer, això de deixar-lo, però...
S'asseguraria que el deixava en bones mans.

Quan va tornar a casa, la Jana va engegar l'ordinador. Va entrar al portal Be Happy i va penjar un perfil de la mare amb una foto que havia escanejat d'un àlbum.

*Dona de 40 anys, ben conservada, elegant i alegre,
busca home intel·ligent, ben plantat i simpàtic.*

*(Buscadors de sexe, absteniu-vos d'escriure. Tinc un
nen de 9 anys que necessita un pare.)*